

Deník pilota

I.

Vztekáš se, Savoé, chápu.
Ale já cítím, bytostně cítím chyby v mém cestopise,

jdi a oprav je,

postavím na kafe a počkám, s čím se zjevíš,
dal bych si fernet, ale chci být fit,
jako pilot odříkám si chlast i drogy,
protože, jak se znám, na trase Rozum-Cit
frčel bych tak rychle, že tlaková vlna urazila by ruku
všem mávajícím dětem, a mám tři.

Čtyři? To jsi mi zatajil, ty dobráku,
ale nic ve zlém, nikdy ti nezapomenu, jak si před lety
na schodech v metru nastavil nohu modrooké holce,
vypadala, že mi padá do náruče,
ale ve skutečnosti jen schválně neroztáhla křídla,
letěla teď pro něco do večerky,
a tak tu mohu nerušeně trpět samomluvou, u které,
když žena mě přistihne, s úsměvem klepe si na čelo

a mávne rukou, neboť každý anděl chápe,
že pud sebezáchovy pilotům velí
mapovat v předstihu všemožné verze budoucnosti –

tak se, prosím, nevztekej
a oprav ty chyby v mém cestopise,

jdi, Savoé, padej, polepši se,

už teď jsem zvědavý, s čím se vrátíš,
najdeš mě tu, jak jednou rukou míchám turka
a druhou stále žongluji esoterickými míčky,
vyseknu ti pukrle a zapišším:

Vualá! Jasmín Artista Kofeinista!,

ale možná vymyslím něco, co bude ještě víc levné a blbé,
mohl bych tě například vykolejit
vážným soustředěným pohledem do kávové sedliny
sklepané na Nobelovu cenu za literaturu,

podniknu hodně, abych byl jinde,
abych co nejdéle a co nejpomaleji
padal do nové reality cestovního itineráře,
až ty listy hodíš na stůl, až zvažníš
a bez řečí stát zůstaneš
v kruzích mých.

Stručný zápis z výcviku pilota – fáze Slet parašutisty:

*Klesat počíná z temena hlavy.
Na úrovni zavřeného třetího oka
vědomí jako vždy zableskne Markétu,
tentokrát v předsíni zouvá se z bot.*

*Její nákup neregistruje,
snáší se do lázně bolesti zubu,
jež tak konkrétní, hluboká, fyzická,
až milosrdnou úlevou.*

*V krku hrot.
Nerozpozná, jestli meče, nebo dýky,
nepamatuje, v kterém životě na sebe ho ukoval,
je mu však jasné, kdo polykací reflex vyřadil:*

Savoé, díky, fakt velké

*i malé ironické díky za tvou pěst na žaludku,
která mi ho zvedá, za ten hmat,
jenž co nevidět vymrští kyselinu hrůz,
aby jednou dávkou rozleptala mé padáky,
mé matrice krásy, všechny ty
nádherné tváře vypiplaných múz,*

poslední naději, která nikdy neměla umírat –

II.

- Tak ses předvedl a teď se seber a čti.
Přečti, co je v těch papírech. A nahlas.

- Jestli hledáš kapesníky, Markéto,
jsou za tebou na stole.

- To tam není.

- Promiň. Je tam –
Vaše žádost se zamítá.

III.

Do nekonečné salvy splašených úderů,
mezi má vzdouvající se žebra
Savoé s grifem chirurga zabodl dráty,
na okno do ulice postavil reprobednu
a začal se ládovat jogurty, které byly dětem zítra k snídani.

Až dojím ten s příchutí máty,
začnu odpočítávat, řekl.
A budu velkorysý: Sám udej číslo.

- - -

Lžeš! Myslel sis pět! A ne devět!,

vříská, celý rudý zlostí,
a znovu své srdce na mé ladí.
S atomovou přesností.

Savoé?, zašeptal jsem do ticha ložnice:
Je pravda, že některé bomby umí po explozi
kráter v tvaru lotosového květu?